

O, saj ni smrti, ni smrti !

Samo tišina je pregloboka. Kakor v zelenem, prostranem gozdu!

Samó odmikaš se, samó tih postajaš, samó sam postajaš, sam in neviden.

O, saj ni smrti, ni smrti! Samó padaš, samo padaš,
padaš, padaš v prepad neskončne modrine. (S.Kosovel)

V življenju pride čas, ko se moramo za večno posloviti od nam dragih ljudi, kajti njihova simfonija življenja se je zaključila. Tako se danes, dragi Jože, poslavljamo od tebe. Ko smo na pragu letošnjega leta zvedeli za tvojo bolezen, nismo slutili, da se boš tako hitro poslovil. Upali smo, da se boš zdrav vrnil med nas in da se bodo naše skupne poti nadaljevale. Usoda pa je hotela drugače. Danes te mi vsi spremljamo na tvoji poslednji poti.

Mnogim na tem pokopališču je v slovo spregovoril tvoj glas, skoraj ni bilo prireditve, da na njej ne bi ti govoril. Tvoji govori so nam ostali v srcih, pogrešali bomo tvojo izbrano besedo. Vsakemu govoru, vsaki izbrani besedi posebej, si se posvetil, tako kot si se posvečal tudi ljudem. Prav je, da se tudi mi ob slovesu od tebe, na tvoji poslednji poti, poslovimo tako, s spomini na tvoje bogato življenje.

»Moj čas življenja je odvisen od zunanjih stvari, ni odvisen od mene. Od mene pa je odvisno ali v polnosti živim svoj čas, ki mi je namenjen«, je pred skoraj 2tisoč leti dejal mislec Seneka in s temi besedami najbolje označil našega Jožeta, ki je v polnosti živel prekratek čas, ki mu je bil odmerjen za življenje.

Jože je imel težko otroštvo. Rojen med vojno, je živel brez očeta, saj je oče na pragu svobode umrl v taborišču Matthausen. Ker je mama cele dneve delala na separaciji rudnika, je bil Jože kot otrok prepuščen samemu sebi. Nič lepega ni imel v otroštvu. V sebi pa je nosil očetov talent- glasbo, saj je bil oče vaški godec s harmoniko. Tako je Jože že kmalu odkril svojo muzo-glasbo. Pri 10 letih je že igral berdo pri libojskih tamburaših, pri 12 letih pa ga je prevzela godba na pihala. Godba mu je postala druga družina, kapelnik Kovač mu je bil vzor, Jože je večkrat dejal, da mu je bil tako kot drugi oče. Godba mu je vlivala upanje na boljše življenje, preko godbe se je navdušil za hribe, saj mu je Kovač Franc večkrat poslal kakšno razglednico iz hribov, kar mu je fantiču bilo zelo všeč in ga tudi popeljal v hribe. Jože je letos dopolnil kar 60 let igranja pri godbi. Začel je v Zabukovici, leta 1959 pa je pri ponovni oživitvi libojske godbe odšel k njim v Liboje, kjer je ostal vse do smrti. Bili so njegova družina. Zato se je tudi sekiral, kar trpel je, kadar vsi niso do godbe čutili enako in jo postavljali na prvo mesto kot on. Večkrat je dejal, da ko ne bo mogel več igrati, bo umrl. In res se je tako zgodilo.

Jože je končal elektro šolo v Mariboru, ob delu pa tudi delovodsko. Z elektriko je ostal povezan celo življenje. Kot električarju mu je bila prva služba v Rudniku Zabukovica, kjer sta se z Majdo tudi prvič srečala, saj je Majda tam opravljala prakso. Leto kasneje -1966 leta pa sta se poročila. Žena Majda ga je pri vseh aktivnostih vedno podpirala. Jože je večkrat dejal, da ima ženo, ki ga podpira in ne ovira. Oba sta se zavedala, da je tako v lepih kot v težkih trenutkih pomembno imeti koga ob sebi.

Leta 1969 se jima je rodil sin Joško, katerega je bil Jože še posebej vesel, saj je bila izguba prvorojenca leta 1966 huda preizkušnja. Leta 1971 sta dobila drugega sina Vasjo.

Jože je naredil vse za to, da sta sinova živela dobro življenje, saj se je še predobro spominjal svojega težkega otroštva. Tako so minevala leta, ob dveh malih otrocih sta uspela biti dobra starša in vzorna delavca. Bile so tudi težave, bile so otroške radosti, bili so skupni izleti ... pa tudi gradnja hiše, pri kateri so pomagali vsi prijatelji, predvsem godbeniki- njegova druga družina ... 5.10.1980, na Majdin rojstni dan, so se tako preselili v Migojnice v svojo novo hišo. V Migojnicah se je dobro počutil, bil je aktiven krajan, član sveta KS Griže, nekaj časa tudi predsednik.

Na oba sinova je bil Jože zelo ponosen, vesel, da sta si ustvarila vsak svoj dom in svoji družini, Joško v Libojah, Vasja v Stražišču pri Kranju. Vesel in ponosen je bil na vsakega vnuka posebej, Mateja, Luko, Petjo, Lučko in Mijo. Presrečen, ker sta sinova ubrala pot glasbe, tako ponosen, da bi najraje, ko sta otroka igrala, odpiral okna, naj slišijo vsi, kako sinova lepo igrata! Joško sedaj igra tubo pri Libojških godbenikih, Vasja je končal glasbeno šolo v Žalcu, bil 15 let pri folklori France Marovt, sedaj pa igra pri kranjski godbi, pa vnuk Luka obiskuje glasbeno šolo in igra na rog.

Kultura, kultura je bila Jožetova prijateljica. Kultura je človekov skriti dom, včasih edino zatočišče. Z besedami se dotikamo, z glasbo dajemo sebe v svet, začenjamo obstajati. V resničnem svetu pa ima vsak posameznik svoj oder.

Kultura je bila Jožetov oder, glasba je bila njegova muza. Rad je imel domačo glasbo. Jože je poleg igranja pri godbi na pihala, tuba je bila njegov instrument, igral polnih 28 let pri Veselih Libojčanih, pri ansamblu Borisa Terglava, pa še kje. Z ansamblom Borisa Terglava so posneli tudi ploščo. Veseli Libojčani so v Libojah pripravili prvo revijo narodnozabavnih ansamblov v naši dolini, revija je bila takoj za ptujskim festivalom in Števerjanom. Libojška revija narodnozabavnih ansamblov je bila organizirana kar 39 x.

Jože pa ni samo igral pri godbi, bil je tudi njihov dolgoletni predsednik, od l.1968 kar 28 let skupaj, pa potem po prekiniti še en mandat, ki pa ga je zaradi infarkta predčasno zaključil. Bil je predsednik libojške Svobode, Zveze kulturnih društev Savinja Žalec, bil je član predsedstva slovenskih godb na pihala. Že kot mladinec je sodeloval pri gradnji godbenega doma v Libojah, ureditvi godbene sobe iz starega kegljišča, kasneje pri gradnji kulturnega doma na Brnici- kasnejšega planinskega doma Brnica. Kot godbenik je prejel mnogo priznanj, vse tri Gallusove značke, bronasto, srebrno, zlato plaketo ZKO, naziv častnega člana Zveze kulturnih društev Savinja Žalec, odličje Svobode s srebrnim listom, Savinovo priznanje, Savinovo plaketo in Savinovo nagrado, je prejemnik najvišjega evropskega priznanja za godbo – križca za zasluge CISM.

V tistem jesenskem večeru, ko bo sonce škrlatno zahajalo za Homom, bo Dragov dom v daljavi prijazno vabil: planinec, ne pozabi, pridi na Hom. S terase oko bo Ojstrico poiskalo, čez Uršljo goro, Pohorje, bo na Boču obstalo. Tam, na Homu, bomo stali, ob stari cerkvici, zapel bo zvon, poln bolečin in spominov, tudi tebi v slovo.

Njegova ljubezen so bili tudi hribi. Član PD Zabukovica je postal že leta 1961, bil je dolgoletni član UO in skoraj 16 let predsednik društva. Bil je pobudnik številnih akcij v društvu, kraju in v dolini, kot dolgoletni športni in kulturni delavec se je zavedal pomena pridobivanja podmladka, vedno je zagovarjal delo z mladino, predobro je vedel, kako znajo otroci uživati v naravi. Z mladimi se je veselil ob uspehih na tekmovanjih in jim dajal vzpodbudo za vnaprej. S posebnim veseljem je obiskoval mlade planince v planinskih taborih.

Bil je pobudnik delovnih akcij na Homu, Gozdniku in Kamniku, vedno je tudi sam pristopil k akcijam in je bil vzor mladini. Vsa leta si je prizadeval za članstvo društva in priljubljenost društva. Prehodil je več veznih poti.

S posebnim veseljem pa je pripravljaj izlete v neznano, nazadnje pred enim letom, ko nas je z mnogo ugankami in zankami popeljal na Krvavec, čeprav se je takrat že slabo počutil, ampak kot je dejal- s polnim nahrbtnikom dobre volje lahko vedno prispemo na cilj. Na mnogih planinskih poteh bo poslej ostala zgolj njegova sled, v planinskih kočah pa njegov podpis. Za svoje aktivno delo v planinstvu je prejel bronasti, srebrni in zlati znak PZS, leta 2012 je prejel priznanje občine Žalec za življenjsko delo na področju športa, leta 2014 pa spominsko plaketo - priznanje PZS za življenjsko delo na področju planinstva.

Vnuka Mateja in Luko je navdušil za hribe, bila sta redna udeleženca taborov, Matej je tudi mladinski planinski voditelj. Jože je nekoč vnuka Mateja, ko je bil ta še majhen, peljal na Okrešelj, Matej je komaj zmogel pot, pa še strah ga je bilo in Jože ga je nad slapom Rinka enostavno privezal na štrik, pa je veselo in lažje šlo naprej. Matej se tega še posebej rad spominja. Jože, tvoji vnuki ti pravijo: »dragi ate, hvala ti. Tvoja dediščina nam je tudi tvoja širina srca, predvsem pa tvoj zgled o dobrotik«.

Ko je med zdravljenjem konec poletja bil doma, je svoje glasbene inštrumente gledal, božal in razmišljal, ali bo še lahko zaigral na njih, čeprav je globoko v sebi vedel, da se to ne bo več zgodilo. Zato je bilo srečanje godb na Komendi sredi septembra za njega prav poseben dar. Čeprav utrujen, sta se z ženo Majdo odločila, da jih gresta poslušat. Poslušal je muziciranje svojih prijateljev- svoje druge družine –libojske godbe, sonce je počasi že začelo zahajati in njegovi prijatelji so kot zadnjo skladbo nastopa za Jožeta izbrali njemu ljubo pesem alpskega kvinteta Pozdrav prijateljem. To je bil njegov trenutek veselja in največje darilo njegove druge družine- godbe, ob slovesu, ki so ga vsi slutili.

Jože je v času, ko je bil doma, hotel presenetiti tudi planince z obiskom Homa. Hotel je, da bi skupaj z domačimi pri Kotarju pod Homom proslavili njuno zlato poroko in Majdin nedavni rojstni dan, vmes pa bi se popeljal še na Hom. Vendar ga je bolezen prehitela.

Jesen je, tiho odpada listje, vendar ostaja upanje v novo vzklitje,
ko pa se ustavi srce, obmolkne vse, ostaneta le tišina in večna bolečina.

Zadnji lepi dnevi v Libojah, obisk Joškota, ko si si domačijo, kjer sta z ženo Majdo začela svoje skupno družinsko življenje in kamor si prinesel svoja novorojena sinova, počasi sam ogledal in se v srcu poslovil od vsake stvari posebej, od jablan na travniku, od vrta, od spominov, ki jih skriva domačija, od bikca Ferdinanda v hlevu, naročil, naj prižgejo svečko v bližnji kapelici, vse je bilo slovo, slovo od življenja, ki si ga tako rad imel.

Jože, veš, da je vse tako, kot je bilo, v vsaki stvari si, ki je v hiši, v mislih si, besedah naših,
da, celo v sanjah, le korak se tvoj nič več ne sliši...

Jože, pogrešala bom tvoj pozdrav, ko si prišel k nama v pisarno in nasmejan rekel: kako smo Jančiči, vse v redu? Jože, zadnji čas, ko sem tudi v tvojem imenu pozdravljala prisotne na raznih prireditvah, sem večkrat na koncu uporabila stavek in zaželela: naj vam bo lepo in to je vse, kar v življenju šteje. Jože, vedi, da je nam bilo v življenju s teboj, v tvoji družbi, lepo. Pogrešali te bomo. Izgubili smo prijatelja, moža, očeta, ata..., kar se ne da nadomestiti. Ne smemo pa pozabiti vseh tistih lepih let, ko si bil z nami in nas osrečeval. Za vse, kar si nam dal, ti moramo biti hvaležni in se tega veseliti kljub bolečini ob tem, da si nas sedaj zapustil.

Ženi Majdi, sinovoma Joškotu in Vasji z družinama in ostalemu sorodstvu v imenu vseh izrekam iskreno sožalje in upam, da vam čas čimprej zaceli praznino in vas bogati s spomini na Jožeta.

Ne jokajte na mojem grobu, ni me tam, ne spim,
sem v pomladni sapi vetra, v zimskem snegu se iskrim,
sem sončni žarek v žitnem polju in dežna kaplja na jesen,
sem zjutraj ptica v mirnem letu, zvečer kot zvezda zažarim,
ne jokajte na mojem grobu, nisem tam, ne spim.